

ΜΙΛΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

Ο Μιλτιάδης Πασχαλίδης γεννήθηκε στην Καλαμάτα και μεγάλωσε στην Αθήνα. Από μικρός ήθελε να μάθει φλογέρα. Η μητέρα του θεώρησε ότι αυτό είναι ένα παιδικό καπρίτσιο και τον έστειλε να μάθει κιθάρα. Τελικά η μητέρα του είχε δίκιο. Ποτέ δεν έμαθε φλογέρα... Κιθάρα διδάχθηκε στο Ελληνικό ωδείο, στη τάξη του Χαράλαμπου Εκμετζόγλου, από τον Παναγιώτη Ιωάννου.

Το 1986 πηγαίνει να σπουδάσει μαθηματικός στο Ηράκλειο Κρήτης. Παίρνει το πτυχίο από τύχη και πείσμα το 1992. Ύστερα το κάνει κορνίζα στο σαλόνι. Το 1993 αποφασίζει να παρακολουθήσει μεταπτυχιακό κύκλο μαθημάτων φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Ρεθύμνου. Ο κύκλος κλείνει το 1995.

Πρώτη του δισκογραφική παρουσία οι "Χαϊνήδες". Δισκογραφούν μαζί τον πρώτο ομώνυμο δίσκο (1991) στον οποίο έχει τον ρόλο του βασικού τραγουδιστή. Το 1993 συμμετέχει στη δημιουργία του παραδοσιακού μουσικού εργαστηρίου "Νεάρχου Πάραπλους" καθώς και στον ομώνυμο δίσκο.

Το 1995 ηχογραφεί τον πρώτο προσωπικό του δίσκο, το "Παραμύθι με λυπημένο τέλος" σε παραγωγή Μάνου Ξυδούς. Στίχοι και μουσική υπογράφονται από τον ίδιο και τρία τραγούδια από τον Θοδωρή Παυλάκο. Συμμετέχουν σε δύο τραγούδια οι Πυξ - Λαξ.

Ακολουθεί ένα διάστημα συνεργασιών. Συμμετέχει σε συναυλίες του Γιάννη Μαρκόπουλου, τραγουδάει στο "Χάραμα" με τη Δήμητρα Γαλάνη, συνεργάζεται δισκογραφικά με τον Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, τον Βαγγέλη Γερμανό, την Καλλιόπη Βέττα, τον Θανάση Γκαϊφύλλια, την Ελένη Τσαλιγοπούλου κ.α.

Παράλληλα συνεχίζει να φτιάχνει καινούργια τραγούδια και το 1998, σε παραγωγή Ηλία Μπενέτου, ηχογραφεί το δεύτερο προσωπικό του δίσκο, τις "Κακές συνήθειες". Ένα τραγούδι ερμηνεύει ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου. Το χειμώνα του 1999 τραγουδάει στο "Άλσος" με τον Δημήτρη Μητροπάνο. Το επόμενο καλοκαίρι οργώνει τα γήπεδα της επικράτειας παρέα με τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου. Τον Απρίλιο του 2001 κυκλοφορεί ο τρίτος προσωπικός του δίσκος, με τίτλο "Βυθισμένες άγκυρες", σε παραγωγή Ηλία Μπενέτου και

ενορχήστρωση Νίκου Γράψα. Ο επόμενος χειμώνας τον βρίσκει στη Σφεντόνα με τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου και έπειτα ταξιδεύει σε όλη την Ελλάδα και την Κύπρο.

Τον Οκτώβριο του 2003 και με τίτλο "Η μόνη μου πατρίδα είναι ο χρόνος" κυκλοφορεί και ο τέταρτος δίσκος του, με μια συμμετοχή του Σωκράτη Μάλαμα. Ο δίσκος είναι και αυτός με παραγωγή τον Ηλία Μπενέτο και ενορχηστρωτή τον Γιώργο Μπουσουήνη.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΑΪΝΗΔΕΣ 1991-MBI
ΝΕΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΠΛΟΥΣ 1993-ΛΥΡΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΕ ΛΥΠΗΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ 1995-EMI
ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ 1998-EMI
ΒΥΘΙΣΜΕΝΕΣ ΑΓΚΥΡΕΣ 2001-EMI
Η ΜΟΝΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ 2003 - EMI

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ

ΠΑΥΣΙΛΥΠΟΝ
Λ. Μαχαιρίτσας 1997 EMI

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ
Καλλιόπη Βέττα 1997 VIRGIN

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ
Δ. Μητροπάνος 1998 EMI

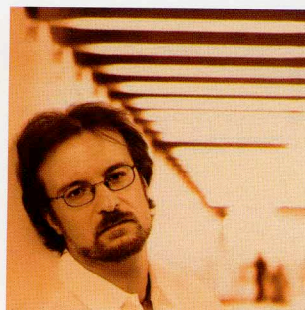
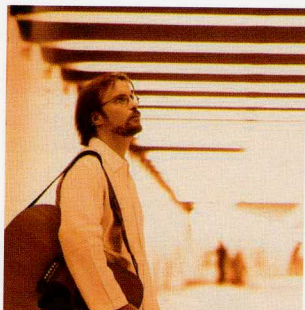
STAVENTO
Θαν. Γκαϊφύλλιας 1998

16 ΠΕΙΡΑΓΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Βαγγ. Γερμανός 1998 ΛΥΡΑ

ΑΛΛΑΖΕΙ ΚΑΘΕ ΠΟΥ ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ
Ελ. Τσαλιγοπούλου 1999 SONY

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ
Φένια Παπαδόδημα 2000 ΛΥΡΑ

ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ- 20 ΧΡΟΝΙΑ
2002 Ρ/Σ ΜΕΛΩΔΙΑ - EMI

“ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΧΡΟΝΟΙ ΔΕΚΑ...” ΜΙΛΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

**ΕΛΕΝΗ ΒΙΤΑΛΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΟΡΜΠΑΛΑ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ,
ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΛΙΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΟΥΛΗΣ
ΧΑΪΝΗΔΕΣ (ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ - ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ)**

Φθινόπωρο 90, Ηράκλειο Κρήτης. Παράσταση στο Καφεθέατρο. Με πλησιάζει ένας αγριωπός μαυροντυμένος- συνομήλικοι ήμαστε αλλά ένιωθα ότι μου ρίχνει μια δεκαετία- και μου λει: "Καλά τραγουδείς. Έχουμε μια παρέα και παίζουμε κάτι δικά μας παραδοσιακά. Έρχεσαι και συ;" Μου άρεσε το "κάτι δικά μας παραδοσιακά", το βρήκα γοητευτικά οξύμωρο.

Έτσι ξεκίνησαν όλα. Οι πρώτοι Χαϊνήδες. Ο Μήτσος, ο Ταρραίος, ο Τατάκης, ο Λαοδίκης, νότες ποτισμένες στη ρακή και κάτι πιτσιρικάδες να νοσταλγούν ένα καπηλειό που δεν γνώρισαν.

Μου φαίνεται αδιανόητο ότι πέρασαν δεκαπέντε χρόνια από τότε.

Και δέκα από τη λίμνη που 'θελε να 'ναι θάλασσα. Μια ζωή στο γκάζι. Κυριολεκτώ.

Για μια στιγμή- απόψε- φρένο.

Να ρίξεις μια ματιά πίσω, να δεις τι πέρασε. Και τι μένει.

Πρόσωπα που στάθηκαν τόσο κοντά και τώρα ταξιδεύουμε σε μακρινές παράλληλους.

Ο Μάνος Ξυδούς. Η Άννα Σβύνου. Ο Αρμένης κι η Βαγγελιώ.

Κι άλλοι που είναι ακόμα εδώ. Ευτυχώς.

Ο Μουζάκης. Η Καναβάκη. Ο Οδυσσέας κι ο Αλέκος. Ο Ζαχάρης κι ο Παυλάκος.

Οι ολοζώντανες καλησπéρες μου.

Αλλά και ο Βασίλης κι ο Γερμανός- από μικρός ήθελα να τους μοιάζω.

Ο Μητροπάνος κι η Βιτάλη- σωπαίνω και υποκλίνομαι.

Η Ελενίτσα μου. Η Κυρία Μαργαρίτα Ζορμπαλά. Ο Γιάννης κι η Δανάη. Ο Στέργιος.

Ψάχνω λέξεις, αλλά καμιά φορά υπάρχουν έτοιμες. Το' χει πει ο Θηβαίος και είμαι πρόθυμος να το υιοθετήσω: στων φίλων μου τις ανάσες ακουμπώ...

Η μόνη μου πατρίδα είναι ο χρόνος, οι φίλοι, και τα μάτια σου.

Μίλτος Πασχαλίδης
Βύρωνα, καλοκαίρι 2005